

Arrest

nr. 325 824 van 25 april 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat C. DETHIER**
 Berckmansstraat 89
 1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse en Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. IZOARD *loco* advocaat C. DETHIER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 25 juli 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) op 28 augustus 2024.

1.2. De adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) neemt op 30 oktober 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse en de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren te Urena, Venezuela op 1 oktober 1997. U verklaart dat u rond 2017 de Colombiaanse nationaliteit verkreeg aangezien uw moeder reeds de Colombiaanse nationaliteit bezat. U studeerde af aan de middelbare school en studeerde verder voor verpleger maar maakte deze opleiding niet af.

U leefde de laatste jaren in Urena, Venezuela samen met uw vrouw en zoon. Uw moeder woont hier nog steeds. U opende een pizzeria in Urena rond oktober/november 2022 met uw vrouw en werkte hier drie maanden vooraleer u afgeperst werd in februari 2022 door de groepering, La Linea. U verklaart aan de afpersers dat u het geld niet had om maandelijkse betaling te maken waardoor u uw pizzeria verkocht om hen toch iets te kunnen betalen in ruil voor de veiligheid van uw gezin. In de hier op volgende periode ging u terug bij uw vorige job werken als kleermaker totdat alle andere spullen uit de pizzeria verkocht waren. U en uw vrouw maakten een plan om uit Venezuela te kunnen vertrekken met jullie drieën. U verkocht uw auto en om samen uit Venezuela te kunnen vertrekken ging u eerst in Ecuador bij een vriend gaan werken zodat jullie -als gezin- genoeg geld hadden om samen uit Venezuela te vertrekken. Echter bleek er bij aankomst toch geen job voor u te zijn waardoor u bij het Colombiaanse consulaat in Ecuador, uw Colombiaanse paspoort regelde om uit Latijns-Amerika te vertrekken en een betere toekomst voor uw gezin te zoeken, dat nog steeds in Urena verbleef. U vertrok vanuit Colombia naar België op 8 juli 2023 en kwam uiteindelijk aan in België op 24 juli 2023. U verbleef nog een tijd in Madrid bij vrienden maar reisde door naar België aangezien de economische situatie in Spanje niet goed was. Na twee of drie maanden beseften de afpersers dat u naar Europa was gekomen waardoor ze bijgevolg uw vrouw en zoon opzochten in Urena en hun terug afpersten. Uw vrouw vluchtte met uw zoon naar Colombia om bij uw familie te verblijven en is daar nog steeds.

Ten aanzien van Colombia heeft u geen persoonlijke problemen maar u wenst buiten Latijns-Amerika een beter leven te zoeken voor u en uw gezin.

Ter staving van uw relaas legt u identiteitsdocumenten neer waaronder het Colombiaanse paspoort, identiteitskaart en rijbewijs. Met betrekking tot Venezuela legt u uw identiteitskaart, twee rijbewijzen en uw huwelijksakte neer. Vervolgens legt u nog bewijzen neer over de algemene situatie in Venezuela waaronder nieuwsartikels en een voorbeeld van het soort dreigbrief dat in uw dorp ophing. Ten slotte legt u nog bewijs van de afpersing neer aan de hand van WhatsApp berichten en foto's van uw pizzeria in Venezuela.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U bezit zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit. U dient aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te dezen dus zowel de Colombiaanse als de Venezolaanse overheid. U toont echter niet aan dat er in uw hoofde ten aanzien van Colombia een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Uit het persoonlijk onderhoud komt er concreet naar voren dat u de algemene en economische situatie in Colombia vreest voor u en uw gezin (NPO, p. 8). U verklaart dat u geen directe problemen heeft in Colombia maar dat u bent vertrokken om een beter leven te zoeken voor u en uw gezin. U verklaart dat u de levenskwaliteit in Colombia vreest en de algemene situatie omtrent groeperingen en dat u niet terug wilt naar Colombia omdat het leven daar te gelijkaardig is aan dat in Venezuela. U heeft in Colombia geen direct gevaar gelopen of enige persoonlijke bedreigingen gekregen (NPO, p. 8 en p. 9). Ten aanzien van Colombia verklaart u: "heel eerlijk heb ik geen excuus om niet terug te gaan" (NPO, p. 14).

Wat betreft uw socio-economische reismotieven dient opgemerkt te worden dat deze niet als dusdanig ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Socio-economische overwegingen, zoals o.a. huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. U brengt echter geen elementen aan die een dergelijke situatie in uw hoofde suggereren, noch wordt dit door u concreet aangetoond.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Uw paspoort heeft betrekking op uw identiteit en uw Colombiaanse nationaliteit die hier op zich niet onmiddellijk betwist worden. Dit geldt ook voor de andere identiteitsdocumenten en rijbewijzen die u neerlegt van Colombia en van Venezuela. Uw huwelijksakte toont enkel de verbintenis met uw vrouw aan. Vervolgens legt u nieuwsartikels en een algemene dreigbrief neer vanuit Urena. U verklaart zelf dat deze documenten de algemene situatie in Venezuela moeten aantonen en niet over uw directe problemen gaan in Venezuela. Desalniettemin hebben deze documenten geen betrekking op Colombia. Tenslotte legt u nog berichten voor met betrekking tot de afpersing in Venezuela en foto's van uw pizzeria. De berichten hebben geen betrekking op Colombia en doen dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Verzoekschrift en stukken

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 60 van het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, dat op 11 mei 2011 is gesloten te Istanbul (hierna: het Verdrag van Istanbul), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsmede van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker haalt tevens een beoordelingsfout aan.

Verzoeker vangt de uiteenzetting van zijn middel aan door een algemene inhoudelijke toelichting te geven bij enkele van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen en gaat vervolgens in op de motivering van de bestreden beslissing over zijn beschermingsverzoek.

Hij geeft vooreerst als nieuw element aan dat zijn zoon en echtgenote Colombia hebben verlaten. Dit *“vanwege de instabiliteit en de aanhoudende bedreigingen waarmee zij werden geconfronteerd in de regio waar zij verbleven, met name in Cúcuta”*. Hij licht toe dat deze regio gekenmerkt wordt door gewapende conflicten en de aanwezigheid van criminele groeperingen.

Voorts gaat verzoeker ervan uit dat, vermits het CGVS geen enkel bezwaar formuleert tegen de geloofwaardigheid met betrekking tot zijn verklaringen over de veiligheidsproblemen in Venezuela, zijn relaas hierover als geloofwaardig en vastgesteld moet worden beschouwd. Hij wijst erop dat de traumatische ervaringen die hij er heeft meegemaakt, een duidelijke invloed hebben op zijn mogelijkheden bij een eventuele terugkeer naar Colombia. Hij stelt dat hij, die slachtoffer geweest is van bedreigingen, een kwetsbaar profiel vertoont dat in acht moet worden genomen bij de beoordeling van zijn situatie. Hij geeft hierbij te kennen dat hij hiervoor in psychologische begeleiding is en verwijst naar een psychologisch attest, gevoegd als stuk 3 bij het verzoekschrift.

Verder verwijst verzoeker naar de algemene veiligheidssituatie in Colombia, en meer in het bijzonder in Cúcuta, waarover hij het volgende laat gelden:

“De algemene informatie, zoals vermeld in rapporten van de EUAA, UNHCR en andere bronnen die door het CGVS worden aangehaald, benadrukt dat Cúcuta en omliggende gebieden worden getroffen door:

- Gevechten tussen gewapende groeperingen en overheidstroepen.*
- Wijdverspreide criminaliteit, waaronder afpersing, ontvoeringen en grootschalige ontheemding.*
- Een hoge mate van onveiligheid als gevolg van de afwezigheid van effectieve staatscontrole en de dominantie van niet-statelijke actoren.*

Deze omstandigheden scheppen een algemene situatie van gewelddadigheid en rechteloosheid die burgers in deze regio blootstelt aan ernstige risico's. Het CGVS erkent weliswaar de problemen in Noord-Santander, maar stelt ten onrechte dat het geweld niet voldoende willekeurig is om verzoeker een reëel risico op ernstige schade te laten lopen.

Het risico dat verzoeker loopt, ook al is het deels verbonden aan zijn persoonlijke omstandigheden, moet daarom beoordeeld worden binnen de bredere context van het geweld in de regio.

De algemene informatie moet worden toegepast in samenhang met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

In dit geval wordt verzoekers kwetsbaarheid, voortkomend uit eerdere bedreigingen en afpersingen in Venezuela, genegeerd. Bovendien toont het CGVS geen concreet bewijs aan dat verzoeker in Cúcuta effectief beschermd zou worden tegen de dreiging van gewapende groeperingen, terwijl de bronnen aangeven dat de Colombiaanse autoriteiten onvoldoende controle hebben in deze regio om bescherming aan verzoeker te bieden.”

3.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker een psychologisch attest toe van 28 november 2024 afkomstig van de organisatie “WomenNow ASBL” (stuk 3).

4. Aanvullende nota

Ter terechtzitting maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, samen met aanvullende informatie in het Spaans over de actuele situatie in de regio Norte de Santander.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal c.q. de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal c.q. de adjunct-commissaris. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

5.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante

informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."* Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke omschrijving van het begrip *"land van herkomst"*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *"het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats"* (artikel 2, n) van de richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet worden getoetst ten aanzien van het land van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of een verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen dan wel of hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling *"het land waarvan hij de nationaliteit bezit"* verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is.

Aangezien de internationale beschermingsstatus in de plaats treedt van de bescherming van de staat waarvan men de nationaliteit bezit, moet worden aangetoond dat verzoeker uit een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade geen beroep meer wil of kan doen op de bescherming van zijn verschillende landen van nationaliteit.

Een verzoeker wordt verder niet geacht van bescherming verstoken te zijn wanneer hij, zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming.

Uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten blijkt dat hij zowel over de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit beschikt, hetgeen hij in het verzoekschrift niet betwist. Verzoeker dient in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming aldus aan te tonen dat geen van beide nationale overheden, *in casu* Venezuela en Colombia, hem de noodzakelijke bescherming kan of wil bieden.

6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de adjunct-commissaris dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan ten aanzien van Colombia, noch dat hij aldaar een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.

Uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij de algemene en economische situatie in Colombia vreest voor hem en zijn gezin (administratief dossier, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: NPO), p. 8). De bestreden beslissing duidt hierover terdege als volgt: *"U verklaart dat u geen directe problemen heeft in Colombia maar dat u bent vertrokken om een beter leven te zoeken voor u en uw gezin. U verklaart dat u de levenskwaliteit in Colombia vreest en de algemene situatie omtrent groeperingen en dat u niet terug wilt naar Colombia omdat het leven daar te gelijkaardig is aan dat in Venezuela. U heeft in Colombia geen direct gevaar gelopen of enige persoonlijke bedreigingen gekregen (NPO, p. 8 en p. 9). Ten aanzien van Colombia verklaart u: "heel eerlijk heb ik geen excuus om niet terug te gaan" (NPO, p. 14)."*

De adjunct-commissaris kan vooreerst worden gevolgd waar zij wat betreft de socio-economische reismotieven van verzoeker overweegt dat *"deze niet als dusdanig ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Socio-economische overwegingen, zoals o.a. huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. U brengt echter geen elementen aan die een dergelijke situatie in uw hoofde suggereren, noch wordt dit door u concreet aangetoond."*

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen aan die hier anders over doen denken. Hij haalt aan dat zijn zoon en echtgenote Colombia hebben verlaten *"vanwege de instabiliteit en de aanhoudende bedreigingen waarmee zij werden geconfronteerd in de regio waar zij verbleven, met name in Cúcuta"*, maar overtuigt allerminst.

De Raad oordeelt dat het opgeworpen algemene onveiligheidsgevoel omwille van *"gewapende conflicten en de aanwezigheid van criminele groeperingen"* niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofde aan te tonen. Uit zijn verklaringen kan immers niet worden afgeleid dat hijzelf of zijn gezin in Colombia werden geïsoleerd. Verzoeker verklaarde zelf dat hij geen problemen heeft in Colombia, hij er geen persoonlijke bedreigingen heeft ontvangen en hij er niet direct gevaar loopt (NPO, p. 8, 9). Hij gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 28 augustus 2024 ook nergens aan dat zijn echtgenote en zoon, die sinds oktober 2023 bij zijn zus in Cúcuta verbleven en met wie hij nog contact heeft (NPO, p. 6, 13), enige problemen ondervonden. Integendeel, hem bevraagd hoe het gaat met zijn echtgenote antwoordde hij: *"Goed, danku. Alle geluk"* (NPO, p. 6).

Het voorleggen van algemene landeninformatie die verder geen betrekking heeft op zijn persoon en waarbij een concreet dan wel rechtstreeks verband met verzoekers eigen situatie niet wordt aangetoond, volstaat niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Hij moet dit *in concreto* aannemelijk maken.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zijn vrees op geen enkele wijze concretiseert. Uit een algemeen onveiligheidsgevoel noch uit een algemene situatie kan worden afgeleid dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of persoonlijk een risico op ernstige schade loopt door het geweld in Colombia (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

6.3. Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift nog op dat hij een kwetsbaar profiel vertoont. Hij wijst op de traumatische ervaringen die hij in Venezuela heeft meegemaakt en stelt hierover dat deze een invloed hebben op zijn mogelijkheden bij een eventuele terugkeer naar Colombia. Hij verwijst in dit verband naar het gevoegde attest van 28 november 2024 dat bevestigt dat hij psychologische begeleiding geniet. In dit attest wordt verder verwezen naar een afspraak met zijn behandelende psychologe tijdens dewelke hij gemeld heeft dat de familie traumatische ervaringen heeft meegemaakt in Venezuela en hij symptomen vertoont van

angststoornissen, wat verband houdt met de angst voor een mogelijke terugkeer naar Colombia, waar hij zich zorgen maakt over zijn veiligheid en die van zijn zoon (stukkenbundel verzoeker, stuk 3).

De Raad wijst er vooreerst op dat de adjunct-commissaris de door verzoeker verklaarde gebeurtenissen in Venezuela niet betwist noch bevestigt. Er wordt enkel ingegaan op zijn vrees ten aanzien van Colombia. In zoverre verzoeker aan de hand van voormeld attest een begin van bewijs wil leveren van zijn verklaringen en traumatische ervaringen in Venezuela, benadrukt de Raad dat de organisatie die het voorliggende verslag heeft opgesteld zich voor de gesuggereerde oorzaak van de problematiek louter en alleen heeft gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en niet op een objectieve bron van informatie. Aan dit attest kan bijgevolg slechts een zeer beperkt gewicht worden gegeven. De bevinding dat verzoeker angststoornissen kent, sluit niet uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor verzoekers psychologische problemen. Het attest geeft aldus geen uitsluitel over de specifieke oorzaak van verzoekers psychische problemen.

Los daarvan en in de mate de Raad kan aannemen dat een aantal gebeurtenissen in het leven van verzoeker en zijn gezin toen zij in Venezuela verbleven, samengenomen met de algemene veiligheidscontext in Colombia, verzoeker inderdaad een gevoel van onveiligheid bezorgen en psychologisch raken, kan dit niet volstaan om aan te tonen dat een terugkeer naar Colombia voor hem niet mogelijk zou zijn en hij nood heeft aan internationale bescherming. Het verandert immers niets aan de bevinding dat verzoeker noch zijn echtgenote en zoon enige persoonlijke problemen gekend hebben in Colombia. Immers kan een gevoel van aanzienlijke of verhoogde ongerustheid en angst niet op ernstige wijze worden gelijkgesteld met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, alle drie begrippen die slaan op mishandelingen die een minimumniveau aan hardheid bereiken en betrekking hebben op werkelijke lichamelijke schade of intens fysiek of geestelijk lijden. Om van een vernederende behandeling te kunnen spreken, moet de vernedering eveneens een minimale graad van ernst of hardheid overschrijden (zie EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, *Pretty v. Verenigd Koninkrijk*, par. 52). Uit zijn verklaringen afgelegd op het CGVS noch uit voormeld attest kan zulk intens psychisch lijden blijken. Verzoeker toont verder niet aan dat hij bij terugkeer naar Colombia geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning.

Voorts wijst de Raad erop dat het risicocriterium in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet een objectieve vereiste is: het houdt in eerste instantie een beoordeling in van alle specifieke feiten en omstandigheden van de zaak, zodat het eventueel bestaan van een objectief gevaar kan worden vastgesteld. Een subjectieve vrees kan een belangrijke factor zijn in het beoordelen van de feiten, maar enkel in tweede orde: een subjectieve vrees is enkel relevant wanneer er een objectieve basis is, met name zwaarwegende gronden, die het bestaan van een reëel risico onderbouwen (zie in deze zin EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, *Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland*, par. 340: *"The subjective view of events which may arouse feelings of fear or uncertainty in an individual with regard to his or her fate is, without any doubt, an important factor to be taken into account when assessing the facts (see paragraphs 378-81 and 445 below). However, when the Court examines an extradition measure under Article 3 of the Convention, it first assesses the existence of an objective danger which the extraditing State knew or ought to have known about at the time it reached the disputed decision."*).

Uit wat voorafgaat blijkt dat er in hoofde van verzoeker, bij terugkeer naar Colombia, geen objectief gevaar, dit is een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan blijken. Er zijn geen zwaarwegende gronden die het bestaan van een reëel risico in hoofde van verzoeker onderbouwen.

Verder kan uit het psychologisch attest niet blijken dat verzoekers psychologische problemen belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren. Er kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem uiterst moeilijk maakt om zich staande te houden in Colombia.

6.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de adjunct-commissaris deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming ten opzichte van Colombia.

6.5. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

De adjunct-commissaris zet in de bestreden beslissing het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadagroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de

bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op zijn verklaringen over zijn herkomst in Colombia, moet de veiligheidssituatie in de stad Cúcuta, waar verzoeker familie heeft wonen en waar zijn echtgenote en kind sinds oktober 2023 zouden hebben verbleven tot aan hun vertrek uit Colombia, worden beoordeeld.

De stad Cúcuta blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de adjunct-commissaris hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De rapporten waarnaar hij verwijst in zijn verzoekschrift zijn immers dezelfde als deze waarop voormelde analyse werd gebaseerd.

De informatie in het Spaans over de actuele situatie in de regio Norte de Santander die verzoeker middels een aanvullende nota ter zitting neerlegt gaat niet gepaard met een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, en kan derhalve niet in overweging worden genomen.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in de stad Cúcuta is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Voorts beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering waar hij ter zitting opmerkt dat er een maand geleden veel aanslagen plaatsvonden in Norte de Santander in het grensgebied met Venezuela. Verzoeker toont niet

aan dat de actuele situatie in Cúcuta inmiddels dermate gewijzigd is dat bovenstaande analyse en conclusie niet langer opgaat.

6.6. Aangezien verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade heeft aangetoond in geval van terugkeer naar Colombia, behoeft de vrees die hij zou koesteren ten aanzien van Venezuela geen nader onderzoek, vermits een dergelijk onderzoek niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming zou kunnen leiden.

De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent en correct, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad integraal overgenomen.

7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de landen van nationaliteit van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan blijken dat de adjunct-commissaris een beoordelingsfout heeft gemaakt.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het CGVS.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend vijftientwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT